

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobkyně: **Rosomák a syn, s. r. o., IČO: 25526162**
sídlem Bratislavská 201/14, 602 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. KUKHK-39925/DS/2016/GL, sp. zn. 127368/2016/KHK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 29. 8. 2016, č. j. 94518/2016, sp. zn. 2015/19955/SPR-SR/GUK, který uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu

dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 1 500 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky KIA CEE'D, registrační značky X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa totiž:
 - dne 6. 8. 2015 v 17:23:33 hod. na pozemní komunikaci v obci Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 79 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h, rychlost jízdy 76 km/h. Řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně shrnula žalobní námitky do devíti bodů. V prvním z nich namítla, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu se skutečností, neboť „v místě křižovatky“ nepochybně nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale platila zde obecná úprava, tj. 90 km/h.
4. S odkazem na ustanovení § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 29/2015 Sb. (která sice nebyla účinná v době spáchání údajného správního deliktu, ale dle názoru žalobkyně se zde uplatní z důvodu retroaktivity *in mitius*) a na ustanovení § 2 písm. w) a § 2 písm. x) zákona o silničním provozu na satelitním snímku žalobkyně vyznačila hranice předmětné křižovatky žlutými čarami (obrázek č. 1 obrazové přílohy). Aby „v místě křižovatky“ platil rychlostní limit 50 km/h stanovený dopravní značkou č. B 20a („50“), musela by tato dopravní značka být umístěna za hranicemi této křižovatky, neboť platnost jakékoli zákazové dopravní značky umístěné před hranicí křižovatky je touto hranicí ukončena.
5. Žalobkyně dané místo ohledala, a zjistila, že žádná dopravní značka č. B 20a za hranicemi předmětné křižovatky umístěna není. Uzavřela proto, že v předmětné křižovatce neplatil rychlostní limit 50 km/h, ale 90 km/h. Výrok je tak v rozporu se skutečností, současně je jí kladeno za vinu jednání, které nebylo protiprávní.
6. Žalobkyně dále namítla, že i kdyby v křižovatce platil rychlostní limit 50 km/h, výrok o vině by neměl podklad ve spisovém materiálu, ani v odůvodnění. Nezjištěný řidič totiž měl jejím vozidlem dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně překročit rychlost o 26 km/h „v místě křižovatky“.

7. Z výstupu z rychloměru se sice podává, že vozidlu byla změřena rychlost 76 km/h, s ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem (úsekové měření rychlosti) však tento údaj představuje nikoli okamžitou rychlost měřeného vozidla v určitém místě (např. v místě křižovatky, dlouhé zhruba 25 m, obrázek č. 2 obrazové přílohy), ale jeho průměrnou rychlost v celém měřeném úseku (dlouhém 117 m).
8. Tuto skutečnost správní orgány nereflekovaly, a uzavřely, že bylo prokázáno, že nezjištěný řidič s vozidlem žalobkyně „v místě křižovatky“ překročil rychlost o 26 km/h, ačkoli k tomu neměly způsobit důkaz. Na základě výstupu z úsekového rychloměru totiž nelze dovozovat, jakou rychlostí jel nezjištěný řidič v části měřeného úseku. Nelze tak nad veškerou pochybnost vyloučit, že právě „v místě křižovatky“ jel řidič rychlostí $x \leq 50$ km/h, neboť z výstupu rychloměru se žádným způsobem nepodává okamžitá rychlost vozidla „v místě křižovatky“.
9. Žalobkyně v rámci tohoto žalobního bodu též namítla, že jí není zřejmé, jak (tj. na základě jakého podkladu a jakým způsobem) správní orgány zjišťovaly, že úsek měření byl dopravními značkami č. B 20a („50“) skutečně označen. Správní orgány se v tomto směru spokojily toliko s konstatováním, ačkoli se jedná o pro věc zcela zásadní skutečnost, která dle názoru žalobkyně měla být předmětem dokazování a v odůvodnění napadených rozhodnutí přesvědčivým způsobem popsána. Pro neprovedené dokazování je nutné s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* dle jejího názoru konstatovat, že v měřeném úseku žádné dopravní značky č. B 20a („50“) nebyly. Pro nepodložené závěry správních orgánů jsou tedy jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
10. V dalším žalobním bodu konstatovala, že pro vedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady. Správní orgán podle žalobkyně dostatečně neodůvodnil, že splnil podmínku projednatelnosti správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a učinil všechny potřebné a nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla. Žalobkyně postrádala u rozhodnutí přesvědčivé úvahy, které by k tomuto závěru vedly, a označila tak napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně tento nedostatek shledala i v napadeném rozhodnutí.
11. Žalobkyně současně uvedla, že v řízení bylo nutné dodržet předepsaný zákonný postup pro změnu rozhodnutí prvního stupně v odvolacím řízení, který se upraven v ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V souladu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu je pak nutné trvat na tom, aby z výroku rozhodnutí bylo patrné, jakým způsobem odvolací správní orgán o odvolání rozhodl a žalobkyně z výroku rozhodnutí nedovozuje, že by žalovaný přikročil ke změně rozhodnutí prvního stupně v části odůvodnění. Žalobkyně současně vytkla, že žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda byla splněna negativní podmínka pro změnu rozhodnutí prvního stupně v odvolacím řízení dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobkyně má přitom za to, že k předmětné změně žalovaný přistoupit nemohl, neboť ta ji zkrátila v možnosti se odvolat. Pokud se správní orgán splněním předmětné podmínky projednatelnosti v podstatě vůbec nezabýval, jen stěží mohla žalobkyně proti nevysloveným úvahám argumentovat v odvolacím řízení.
12. K samotnému postupu žalobkyně uvedla, že ze správního spisu nelze nijak dovodit, že by se správní orgán skutečně pokusil označeného řidiče kontaktovat na mobilním čísle či

e-mailu, který žalobkyně uvedla, a nebyla tak splněna podmínka projednatelnosti správního deliktu dle ustanovení §125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgány navíc vycházely ze skutečností jim známých z úřední činnosti, aniž se žalobkyně měla možnost seznámit se s tímto podkladem rozhodnutí a vyjádřit se k němu. Správní orgány také neuvedly, v kterém konkrétním řízení se danou skutečnost dozvěděly.

13. V třetí námitce, nazvané „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“ vytýkala žalobkyně správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž neuvedl, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům.
14. Další žalobní námitka obsahovala tvrzení, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná pro rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, neboť nebylo vůbec zjišťováno, zda obec Mladé Buky konkrétním strážníkům, kteří rychloměr obsluhovali, vystavila písemné zmocnění. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* pro neprovedení potřebného dokazování předpokládat, že měření rychlosti bylo Městskou policií Trutnov v obci Mladé Buky prováděno bez řádného zmocnění. Žalobkyně měla navíc pochybnost, zda nebylo porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že majitelem rychloměru je soukromý subjekt.
15. Žalobkyně označila rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť jí je známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, navíc nepořídil o provedení důkazu ani záznam/protokol atp. Správní orgán jako důkaz provedl toliko fotodokumentaci. Žalobkyně rovněž podotkla, že žalovaný konstantně shledává jako zrušovací důvod i to, pokud správní orgán dostatečně neodůvodní svůj závěr o naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu. K této námitce žalobkyně na závěr doplnila, že: „*Správní orgán v rozhodnutí prvního stupně výslovně uvedl, že v řízení o správním deliktu dle § 125f silničního zákona není nutné prokazovat, že provozovatel vozidla nezajistil spáchání přestupku řidičem při řízení jeho vozidla.*“ Tuto námitku pak žalobkyně uzavřela s tím, že legitimně očekávala, že žalovaný rozhodnutí prvního stupně v odvolacím řízení zruší.
16. Žalobkyně následně uvedla, že správní orgán ji zkrátil na jejím právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když jí sdělil, že toto právo může učinit pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to primárně v přesně určeném termínu. Žalobkyně pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu a je toho názoru, že se může vyjadřovat k podkladům rozhodnutí jakýmkoliv v úvahu přicházejícím způsobem. Jako příklad uvedla datovou schránku, e-mailovou komunikaci či písemné podání. Zmocněnec žalobkyně s ohledem na jeho pracovní vytíženost pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jedině osobně.
17. Žalobkyně dále namítla, že se dle metodiky Ministerstva dopravy odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla, kterým je fyzická osoba nepodnikající prekluduje,

pokud nedojde k pravomocnému odsouzení do jednoho roku od jeho spáchání. Z tohoto důvodu nabyla žalobkyně přesvědčení, že správní orgány řízení zastaví pro zánik odpovědnosti.

18. V osmém žalobním bodu žalobkyně namítla, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za její účasti. Žalobkyně je přesvědčena, že takový postup ji krátil na jejím právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně měla právo na to, aby věc byla projednána, a to za přítomnosti její a jejího obhájce a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledala jako zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
19. V posledním bodu žaloby žalobkyně namítla protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
20. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
21. Žalobkyně navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož obsah de facto okopíroval a znovu upozornil na listiny a podklady rozhodnutí, z nichž vycházel. Rovněž upozornil, že se ve správním spise nalézají i dokumenty, které dle názoru žalovaného vyvrací námitky žalobkyně týkající se dopravního značení v místě měření rychlosti a poslouží i jako důkaz, že strážníci městské policie Trutnov jsou oprávněni provádět měření v daném místě.
23. Závěrem žalovaný uvedl, že veškeré námitky mohla žalobkyně uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uplatnila pouze námitku absence ústního jednání, jehož se chtěla účastnit dokazováním a námitku neoprávněnosti zahájení řízení o správním deliktu, namísto řešení přestupku s konkrétním viníkem, jehož totožnost byla správnímu orgánu známa. Další námitky žalobkyně neuplatnila a účelově je přesunula až do žaloby. Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně

souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Krajský soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

25. Správní orgán I. stupně obdržel dne 3. 12. 2015 od Městské policie města Trutnov oznámení o přestupku (automatizované měření rychlosti jízdy), k němuž došlo dne 6. 8. 2015 v 17:23:33 hod. na pozemní komunikaci v obci Mladé Buky, silnice I/14 směr Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky KIA CEE'D, registrační značky X, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 79 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 76 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 4 odst. c) zákona o silničním provozu a bylo uvedeno, že se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
26. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 13. 1. 2016 žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ta na výzvu nereagovala, ale posléze, dne 29. 1. 2016 byl správnímu orgánu doručen přípis zmocněnce žalobkyně, společnosti Odvoz Vozu, s. r. o., v němž oznámil, že řidičem vozidla byl D. P., nar. X, bytem X.
27. S odkazem na předmětné vyjádření předvolal správní orgán I. stupně D. P. k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích, a to výzvou ze dne 17. 2. 2016. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán tedy zaslal zmocněnci žalobkyně dne 6. 4. 2016 výzvu k podání vysvětlení II. Dne 2. 6. 2016 pak byla zaslána výzva k podání vysvětlení přímo provozovateli vozidla. Zástupce žalobkyně dne 7. 6. 2016 sdělil, že údaje, které sdělili k označenému řidiči, jsou jediné, kterými disponují. Dne 14. 6. 2016 zástupce žalobkyně zaslal přípis obsahující telefonní číslo a e-mail na označeného řidiče.
28. Správní orgán pokračoval ve zjištění skutečností, když na poskytnuté telefonní číslo dne 20. 6. 2016 zavolaal a o hovoru vyhotovil úřední záznam, v němž uvedl, že telefonní hovor přijala žena, která se představila jako P. a sdělila správnímu orgánu, že mají zavolat druhý den a poté, že D. P. zavolá sám. Také tvrdila, že jiná možnost kontaktu s osobou označeného řidiče není. Dne 29. 6. 2016 zaslal správní orgán označenému řidiči na uvedený e-mail zprávu, v němž ho žádal o sdělení doručovací adresy, na které si bude přebírat poštu. Dne 4. 7. 2016 pak správní orgán znovu volal na uvedené telefonní číslo a opět telefon zvedla žena, která se již nepředstavila jako P.. Žena tvrdila, že D. P. nemůže přijít k telefonu a zároveň poradila správnímu orgánu, ať zavolá odpoledne.
29. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (k tomu v podrobnostech ještě níže), kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 7. 7. 2016 v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
30. Správní orgán I. stupně zahájil dne 11. 7. 2016 proti žalobkyni jakožto provozovateli předmětného vozidla správní řízení a současně ji vyrozuměl o provedení důkazů mimo

ústní jednání, které se mělo uskutečnit dne 2. 8. 2016 v 8:00 hod. v budově Městského úřadu Trutnov. Závěrem uvedeného úkonu pak správní orgán I. poučil žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené oznámení bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobkyně dne 12. 7. 2016.

31. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně dne 2. 8. 2016 provedl důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Jak vyplývá z následného rozhodnutí správního orgánu, žalobkyně ani její zmocněnec možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili. Dne 5. 8. 2018 zaslal správní orgán I. stupně zmocněnci žalobkyně oznámení o ukončení dokazování – seznámení se s podklady rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.
32. Dne 29. 8. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním deliktu sp. zn. 2015/19955/SPR-SR/GUK, č. j. 94518/2016, v němž uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jakož i skutečnost, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s označenou osobou přestupce. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (viz shora).

B. Právní závěry

33. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
34. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10,

odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

35. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
36. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho

prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

37. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

Měření rychlosti

38. Podstatou této žalobní námitky je skutečnost, že správní orgán I. stupně ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že se řidič dopustil předmětného přestupku „*v místě křižovatky*“. Žalobkyně toliko na základě této skutečnosti namítla, že v místě křižovatky rychlostní limit 50 km/h neplatil, že v tomto místě mohl jet řidič s jejím vozidlem danou rychlostí, protože šlo o úsekové měření rychlosti, že podle jejího ohledání za hranicemi křižovatky dopravní značka č. B 20a umístěna není a že není zřejmé, na základě čeho správní orgány zjistily, že daný úsek je dopravními značkami č. B 20a skutečně osazen.
39. Žalobkyně opomněla skutečnost, která je zcela nesporná, tedy že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice možná poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „*v místě křižovatky*“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobkyně v hranicích křižovatky vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
40. Relevanci nemá ani fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Podstatné je, že žalobkyně své tvrzení, že za hranicí předmětné křižovatky není dopravní značka č. B 20a umístěna, nikterak neprokazuje, jedná se o ničím nepodložené tvrzení.
41. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je navíc dovozeno, že: „*Přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.*“ (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50). Argumentace žalobkyně ohledně dopravního značení je pak naprosto lichá.
42. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobkyně v něm, navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobkyně ho totiž v celém správním řízení vůbec nevznesla. Správnímu orgánu prvního stupně je situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti. Nebylo tedy dle krajského soudu důvodu, aby správní orgány v

tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště, když v odvolání žalobkyně tuto námitku rovněž nevznesla.

43. Tvrzení žalobkyně, že místo ohledala a že se za hranicí křižovatky dopravní značka č. B 20a nenachází, je tak opravdu velmi nevěrohodné. Navíc není vůbec zřejmé, kdy mělo k tomuto ohledání dojít, pochopitelně jistě ne v době spáchání přestupku. A zřejmě ani ne do doby ukončení správního řízení. Bylo by přece logické, aby takové zjištění žalobkyně uplatnila již v době řízení před správními orgány. Ze satelitního snímku připojeného žalobkyní k žalobě pak tato skutečnost rovněž neplyne. Krajský soud proto uvedené námitce přisvědčit nemohl.

Nezbytné kroky

44. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala, že pro vedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady, když správní orgán podle ní dostatečně neodůvodnil, že byly učiněny všechny nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla. Žalobkyně současně uvedla, že v řízení bylo nutné dodržet předepsaný zákonný postup pro změnu rozhodnutí prvního stupně v odvolacím řízení, který je upraven v ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobkyně z výroku rozhodnutí nedovodila, že by žalovaný přikročil ke změně rozhodnutí prvního stupně v části odůvodnění. K samotnému postupu žalobkyně namítla, že ze správního spisu nelze nijak dovodit, že by se správní orgán skutečně pokusil označeného řidiče kontaktovat na mobilním čísle či e-mailu, který žalobkyně uvedla, a nebyla tak splněna podmínka projednatelnosti správního deliktu dle ustanovení §125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgány navíc vycházely dle jejího názoru ze skutečností jim známých z úřední činnosti, aniž se žalobkyně měla možnost seznámit s těmito podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a kromě toho také neuvedly, v kterém konkrétním řízení se danou skutečnost dozvěděly.
45. První část námitek týkající se nepřezkoumatelnosti daného rozhodnutí považuje krajský soud za zcela irrelevantní, a to z následujících důvodů. Žalobkyně uvedla, že je nutné dodržet zákonný postup pro změnu rozhodnutí orgánu prvního stupně v odvolacím řízení, který je uveden v ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. S tímto názorem krajský soud bezesporu souhlasí, nicméně uvádí, že v tomto případě změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně provedena nebyla. Žalovaný rozhodoval, jak také správně uvedla žalobkyně, dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, který uvádí, že: *„Neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.“* Správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl všechny zákonné náležitosti, které také korespondují s odůvodněním. Žalovaný náležitě popsal skutkový stav i samotný postup správního orgánu v dané věci, neopomenul se ani zaobírat námitkami, které vznesla žalobkyně v odvolání.
46. Nutno konstatovat, že nejen správní orgán I. stupně, ale i žalovaný uvedli, že při řízení o předmětném správním deliktu vycházeli ze zjištění a podkladů uvedených ve správním spise, které činily danou věc naprosto nespornou. Vzhledem ke konstantnímu postoji Nejvyššího správního soudu, který se touto problematikou zabýval, a podle něhož: *„správní řízení tvoří v zásadě jeden celek, od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn“*, je krajský soud přesvědčen, že rozhodnutí správních orgánů odpovídají nárokům, které na ně klade právní úprava, a korespondují ustálené soudní judikatuře. Správní orgány naplnily požadavky na jejich srozumitelnost a určitost. Krajský soud proto neshledal tento argument žalobkyně za relevantní k dané věci a považuje rozhodnutí v tomto směru za přezkoumatelné. Dále se pak věnoval pouze druhé části této námítce týkající se postupu správního orgánu při zjišťování žalobkyni označeného řidiče.
47. Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek

pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobkyní ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je nedůvodná. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

48. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“
49. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče

provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjišťovat přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

50. V přezkoumávané věci žalobkyně sice označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče D. P., avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu opakovaně navázat kontakt. Přesný postup správního orgánu I. stupně ohledně kontaktování označeného řidiče byl již krajským soudem v tomto rozhodnutí popsán, a to v bodech 27. až 29, přičemž na ně soud tímto odkazuje.
51. Právě na tuto situaci je navíc přílehlavá právní věta vyvozená z nálezů Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, podle níž: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přínejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“
52. Je tak možno zkonstatovat, že správní orgán I. stupně se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktní věci, a to na adresu, kterou uvedla samotná žalobkyně (její zmocněnec). Podle krajského soudu tak správní orgán učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Navíc správní orgán i po neúspěšném doručování projevil snahu zjišťovat označenou osobu dále, a to prostřednictvím dalších forem komunikace.
53. Další závažnou skutečností pro zahájení řízení o správním deliktu v dané věci je, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil v přezkoumávané věci do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - záznamem o odložení věci ze dne 7. 7. 2016. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, již nebyl vzhledem k uvedenému možný.
54. Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení

podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz § 177 správního řádu). Krajský soud navíc sdělení žalobkyně, že řidičem vozidla měl být D. P., shledává jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedla totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla, a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní. K tomu lze poznamenat, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známe, že D. P., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., IČ 03724026, jako řidič vozidla v analogických řízeních, např. ve věcech, které vede zdejší krajský soud pod sp. zn. 30A 78/2016 nebo pod sp. zn. 30A 75/2016 aj.

55. Krajský soud je vzhledem k uvedenému přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku a další již nebyly třeba. Ad absurdum by totiž pod požadavek žalobkyně „*podnikat veškeré možné kroky*“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku. Tato námitka je nedůvodná.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

56. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 29. 7. 2015, č. 8012-OL-70211-15, veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013 uzavřenou mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
57. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
58. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládá rovněž další dokument, a to smlouva mezi společností Gemos CZ, s. r. o. s městem Trutnov ze dne 7. 2. 2014 včetně dodatku ke smlouvě ze dne 2. 3. 2015, kdy již pod bodem 1. 1. preambule dokumentu je uvedeno, že: „*realizace měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích za užití měřicího zařízení umožňujícího současně měřit rychlost projíždějících vozidel v obou směrech komunikace, umožňujícího obsluhu a stahování dat z měřicího zařízení ze země a jedné skříně, jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, automatickou evidenci a zpracování dat o provedeném měření a technickou podporu správního řízení*“.

59. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá a dlužno dodat, že žalobkyně tuto námitku neuplatnila ve správním řízení, naopak zcela obecně ji formulovala až v nyní uplatněné žalobě. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.

Podmínky měření rychlosti

60. V další námitce žalobkyně zapochybovala o tom, zda měření rychlosti bylo v jejím případě provedeno v souladu se zákonem, tedy zda konkrétní strážníci měli zmocnění ve smyslu zákona o obecní policii. Žalobkyně měla navíc pochybnost, zda nebylo porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že majitelem rychloměru je soukromý subjekt. Žádná ze shora uvedených obav žalobkyně není důvodná.
61. Jak je zřejmé z obsahu vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2017, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie, včetně jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014, Policie České republiky udělila souhlas dle ustanovení § 79 a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v daném úseku v obou směrech, a to až do 31. 5. 2018.
62. Dne 28. 6. 2013 (doplněna 23. 12. 2013) pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi městysem Mladé Buky a městem Trutnov, na jejímž základě jsou orgány města Trutnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu městyse Mladé Buky přenesenou působnost na úseku agendy přestupků.
63. Krajský soud k tomuto dále v podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.
64. Stejně jako smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek ze dne 7. 2. 2014 uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem a městem Trutnov coby nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015, vyvrací obavu žalobkyně, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v obci Mladé Buky, tedy zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv.
65. Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
66. Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že obavy žalobkyně, že by na měření rychlosti v obci Mladé Buky fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, jsou liché. Krajský soud opět nehodlá citovat celé znění citované smlouvy čítající několik stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek III. - Předmět smlouvy, z něhož je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do procesu získávání důkazů, aby celý proces získávání důkazů byl zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru do vlastního měření rychlosti a do obstarání důkazů s tím spojených nemá možnost zasahovat, že tento proces je zcela v působnosti městské policie a že tedy na tomto procesu nikterak neparticipuje.

67. Závěrem nutno podotknout, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí věnoval i otázce bezpečnostně preventivního charakteru rychloměru v obci Mladé Buky, když uvedl, že se zde nalézá železniční zastávka, sportovní hřiště i dvě autobusové zastávky, které způsobují vyšší koncentraci chodců v této oblasti a měření rychlosti vozidel tak shledal za opodstatněné. Krajský soud s tímto závěrem souhlasí, námitka není důvodná.

Rozhodovací praxe žalovaného

68. Pokud jde o listiny založené ve správním spise, krajský soud ověřil, že na č. listu 39 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předložením oznámení o přestupku v dopravě na č. listu 2 spisu včetně přiložené fotografické dokumentace a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
69. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: *„O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nebrotí-li nebezpečí z prodlení.“* O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byla žalobkyně prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměna (písemností ze dne 11. 7. 2016), ona (ani její zástupce) se ke správnímu orgánu nedostavila a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužila. V souvislosti s tím připomíná krajský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, podle něhož správní orgán není povinen postupovat dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.
70. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: *„O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“*
71. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: *„O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“*
72. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.

73. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
74. Přestože má krajský soud za to, že listinné důkazy založené ve správním spise a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 2. 8. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam).
75. K této otázce lze poukázat na i závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: *„Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému útoku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“* Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobkyni byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužila. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
76. Žalobkyně dále namítla překvapivost rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný v odvolacím řízení zrušuje prvostupňové rozhodnutí, pokud nejsou při dokazování mimo ústní jednání provedeny všechny důkazy potřebné pro rozhodování, aniž by změnu svého právního názoru odůvodnil. Krajskému soudu je ze souběžně projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 126/2010 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, samotné vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou, však samo o sobě nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic

neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezminil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu projevu libovůle při výkonu veřejné moci, jak namítala žalobkyně. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.

Omezení procesních práv

77. Žalobkyně se cítila být zkrácena na jejím právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když jí bylo správním orgánem sděleno, že své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může učinit osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to primárně v přesně určeném termínu.
78. Správní orgán v písemnosti ze dne 5. 8. 2016, č. j. 86972/2016 uvedl následující: „Podle ust. § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), máte možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Můžete tak učinit nahlédnutím do spisové dokumentace Sp. zn.: 2015/19955/SPR3SR/GUK dne 26. 8. 2016 v 08:00 hod. v budově Městského úřadu Trutnov, Slovanské náměstí 165, Trutnov, I. podlaží, kancelář správního řízení č. 186. V odůvodněných případech se lze s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit i v jiném termínu po předchozím telefonickém či jiném projednání.“
79. Krajský soud je toho názoru, že žalobkyně si tento pokyn vyložila mylně. Správní orgán touto zprávou nesdělil žalobkyni, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl jí možnost osobního vyjádření se ve věci. Tento závěr krajského soudu plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl, že: „Následně bude přistoupeno k vydání rozhodnutí a k podání učiněnému po tomto termínu správní orgán podle ust. § 36 odst. 1 správní řád nepřihlédne.“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (26. 8. 2016).
80. Krajský soud dále podotýká, že žalobkyně se mohla se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byla správním orgánem I. stupně řádně poučena již dne 11. 7. 2016. To, že správní orgán žalobkyni opětovně vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení práv žalobkyně, právě naopak. Dlužno dodat, že ustanovený zástupce žalobkyně navíc hojně vystupuje jako právní zástupce různých žalobců v této agendě, proto je pro krajský soud překvapivé, že si právě tento akt správního orgánu vyložil odlišným způsobem, když správní orgán jednal zákonným a zcela obvyklým způsobem. Tato námitka není důvodná.

Prekluze

81. V této námitce žalobkyně namítala, že předmětný správní delikt byl již promlčen, neboť od jeho spáchání uplynul jeden rok. Žalobkyně se ve vztahu k této námitce v žalobě dovolávala metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“). Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.
82. Nastíněná právní situace se však změnila přijetím zákona č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
83. V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán (spáchán byl dne 6. 8. 2015, odpovědnost žalobkyně by tedy zanikla až dne 6. 8. 2019). Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobkyně za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). Krajský soud tak na základě výše uvedeného nemůže této námitce žalobkyni přisvědčit.

Zásada bezprostřednosti

84. V další námitce žalobkyně brojila proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za její osobní účasti.
85. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi,

avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti SRN*, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.

86. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádějí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

87. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozorňovala žalobkyně.
88. V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Mladé Buky, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobkyně. Ta se mohla se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byla správním orgánem I. stupně řádně poučena. To, že žalobkyně v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužila, nemůže vytýkat správním orgánům.
89. Pokud pak žalobkyně dále tvrdila, že „I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako

účastníka řízení“, dlužno konstatovat, že žalobkyni či jejímu zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobkyně, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.

90. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 11. 7. 2016. Žalobkyně se mylí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny. Dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit. V případě jakýchkoliv pochybností žalobkyni nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktovala a tuto skutečnost si vyjasnila. Navíc za situace, kdy byla zastupována zmocněncem, který v obdobných věcech vystupuje systematicky a vytrvale, tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy.
91. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ta se mohla opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobkyně však zůstala ve správním řízení pasivní a nereagovala ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

Protiústavnost

92. V posledním ze žalobních bodů žalobkyně namítala, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.
93. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
94. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního

deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

95. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.
96. Pro úplnost krajský soud dodává s odkazem na vše shora uvedené, že dle jeho názoru a přesvědčení dospěl ke shora uvedeným závěrům na základě spolehlivě zjištěného skutkového i právního stavu věci.
97. Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

98. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. 4. 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.

Za správnost vyhotovení: R. V.

předseda senátu